

Arrest

nr. 192 238 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn, en afkomstig te zijn uit het dorp Shaga, (district Kuzkunar, provincie Nangarhar), waar u bent geboren en steeds hebt gewoond vanaf uw vierde levensjaar. U bent zeven jaar naar de Yasin Baba-school gegaan, tot uw veertiende, waarna u steeds thuis bleef en niets anders deed. U bent meerderjarig.

Uw vader is sinds 1381 (maart 2002 – maart 2003) werkzaam bij de politie. Sinds vier jaar geleden wordt hij telefonisch op zijn werk bedreigd door de taliban, die hem vragen om op te houden met zijn werk. Sinds het begin van deze bedreigingen werd u door uw vader binnen gehouden, en moest u ook stoppen met school. Deze bedreigingen werden twee jaar geleden erger, na een gevecht met de taliban waar uw vader bij betrokken was. Tien à vijftien dagen voor uw vertrek ontving uw vader een dreigbrief, een laatste waarschuwing om te stoppen met zijn werk en zich aan te sluiten bij de taliban. Uw vader

vreesde dat ze u zouden ontvoeren en dreigen u te doden, of u dwingen om u bij de taliban aan te sluiten, om druk op hem te zetten. U vertrok uit Afghanistan begin oktober 2015 en kwam aan in België op 5 december 2015, en diende uw asielaanvraag in op 17 december 2015.

U verklaart niet terug te kunnen omdat u vreest ontvoerd te worden door de taliban, en u niet heel uw leven binnen wou blijven schuilen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, en daarom vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een politiekaart van uw vader, een kopie van een document omtrent gevangenschap van uw vader tijdens talibanregime, een kopie van een brief i.v.m. activiteiten van uw vader, uw eigen taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een certificaat wapentraining van uw vader, een certificaat GTZ 2005, een certificaat GTZ 2004, een kaart registratie rode kruis, een certificaat ATIP, een certificaat UNDP, een kopie van een certificaat CLS, een kopie van een brief JMBS, en de enveloppen waar deze documenten mee zijn verstuurd. U heeft ook nog een aantal foto's nagestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt heeft dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient ten eerste te worden gewezen op de twijfels die bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS moet immers vaststellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens het interview met de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn (verklaringen DVZ dd. 18 april 2016, afdeling 4). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Militair Hospitaal Koning Astrid, dienst radiologie, 1120 Neder-over-Heembeek, op 22 januari 2016, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op 22 januari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is.

Toen u door de DVZ gevraagd werd wat uw geboortedatum was, verklaarde u dat u geboren zou zijn op 14 november 1999 (verklaringen DVZ dd. 18 april 2016, afdeling 4). Vervolgens verklaarde u voor het CGVS echter geboren te zijn in het jaar 1377 (maart 1998 – maart 1999) (CGVS p. 4), wat overeen komt met hetgeen te lezen staat op de door u voorgelegde taskara, waarop staat dat u in 1389 (maart 2010 tot maart 2011) 12 jaar oud was (vertaling van document 5). Op uw facebookprofiel geeft u echter aan geboren te zijn in 1996 (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat dan weer opvallend goed aansluit bij de leeftijd bepaald door het leeftijdsonderzoek. Geconfronteerd met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, verklaart u daar evenwel niets op te zeggen te hebben (CGVS p. 5). Het heeft er daarom alle schijn van dat u het CGVS intentioneel probeerde te misleiden over uw werkelijke leeftijd door u jonger voor te doen dan u werkelijk bent, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.

Het Commissariaat-generaal dient ten tweede vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om het actuele profiel van de man D.G., waarvan u beweert dat hij uw vader is, hard te maken, noch de band tussen u beiden. Het enige document dat zou aantonen dat D.G. uw vader is, is uw taskara, waarop hij aangeduid staat als uw vader. Supra werd echter vastgesteld dat de leeftijd die op uw taskara vermeld staat niet waarheidsgetrouw is, waardoor ook aan de overige gegevens vermeld op de taskara maar weinig geloof kan worden gehecht. Uit informatie bekend aan het CGVS blijkt trouwens dat in Afghanistan allerlei documenten eenvoudig te verkrijgen zijn, het zij via corruptie of door ze te laten namaken (stukken toegevoegd aan het dossier). Het is ook markant dat op alle documenten die u over maakt er steeds sprake is van D.G., zoon van N.G., maar nooit van de familienaam S., die u voert (zie documenten 1, 4, 7, 8, 9, 10, 12, 13, 14). Hij zou volgens u nochtans een S. zijn (CGVS p. 12). Op de foto's die u vervolgens voorlegt, staat u nergens afgebeeld met de man die vermoedelijk D.G. zou moeten zijn (document 16). De enveloppes waarmee u documenten werden opgestuurd waren evenmin afkomstig van de heer D.G. (document 2).

Hierdoor resten er enkel uw verklaringen om een band tussen u en D.G. aan te tonen, maar deze zijn niet overtuigend. U wist niet hoe hij aan zijn job was geraakt (CGVS p. 19), u wist niet welke rang hij had maar enkel dat hij aan het hoofd stond van de strijd tegen drugs (CGVS p. 19, 20), terwijl deze rang nochtans op verschillende van uw documenten stond aangegeven (documenten 1, 7, 12, 13), u kon geen enkele naam van zijn collega's of zijn oversten noemen of hoeveel mensen hij onder zich had (CGVS p. 20), of waarom hij een training over het beheer van loonbriefjes had gevolgd (CGVS p. 20). U beroept zich nochtans op de functie van uw vader en de dreiging waaraan u en uw familie omwille daarvan zouden blootstaan, en het is dan ook aan u om hiervoor het nodige bewijs aan te leveren. Op basis van het weinige dat u hierover kon vertellen en de gebrekkigheid van het bewijs dat u voorlegt, hebt u dit belangrijke element echter niet aannemelijk gemaakt.

U legt bovendien ook een aantal verklaringen af die niet in overeenstemming zijn met de documenten die u voorlegde: u stelde dat uw vader de politiekaart die u voorlegde nog terug zou willen omdat hij die

nodig heeft (CGVS p. 18), terwijl deze kaart als sinds 10/04/1390 (juli 2011) vervallen is (vertaling van document 1). U gaf aan dat hij drie a vier jaar geleden overgeplaatst werd van Kuz Kunar naar Goshta, terwijl dit volgens document 4 reeds gebeurde rond 5/08/1388 (oktober 2009), dus ongeveer zeven jaar geleden (vertaling document 4). Ditzelfde document stelt trouwens dat de overplaatsing van Kuz Kunar naar Goshta samenhang met een promotie van sergeant naar luitenant, terwijl document 8 (gedateerd 16 november 2005) en documenten 13 (gedateerd 30 december 2007) hem reeds aanmerken als luitenant; de documenten die u voorlegt spreken elkaar dus tegen. Samen genomen met het gebrek aan enig fotografisch of betrouwbaar documentair bewijs dient hieruit besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een band tussen u en de heer D.G. hard te maken.

Aangezien u aangeeft zelf geen bedreigingen te hebben ontvangen (CGVS p. 23) en uw vrees geheel gebaseerd is op de bedreigingen geuit tegen uw vader (CGVS p. 9, 10, 22, 23), dient op basis van bovenstaande bevindingen besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, en bestaan er evenmin zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit.

Het CGVS stelt echter vast dat er ook redenen zijn om aan te nemen dat u niet de waarheid vertelde over waar u voor uw komst naar België verbleef. Er werd u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd om te bevestigen of een bepaalde facebookaccount de uwe was, wat u ook deed (CGVS p. 24). Op deze account geeft u aan dat u afkomstig bent van en woonachtig te Jalalabad (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en u hebt geen stukken voorgelegd die hiervan het tegendeel aantonen. Ook negen van uw vrienden aldaar geven aan van Jalalabad te zijn, waaronder uw ooms U. en Z. (CGVS p. 12, 13), waarbij voor uw oom U. ook te lezen staat dat hij woont in Kabul. Beiden liepen ook school in Jalalabad, en gingen naar de universiteit in Kabul en Jalalabad respectievelijk (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat aangeeft dat hun leven zich waarschijnlijk steeds heeft afgespeeld in de steden Jalalabad en Kabul. Dit is in tegenspraak met uw verklaringen voor het CGVS, waar u stelde dat uw ooms in het district Shewa (een andere naam voor Kuz Kunar) en respectievelijk Shaga wonen (CGVS p. 12, 13), dat u geen vrienden had buiten uw dorp (CGVS p. 13), en dat u zelf steeds in Shaga hebt gewoond (CGVS p. 6). Ook slaagde u er niet in om u de overstromingen die in 2011 zes doden maakten in Shaga voor de geest te halen, ook niet na dat u hiervoor herhaaldelijk de kans kreeg (CGVS p. 10, 11) (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en toen u gevraagd werd of u zich specifieke veiligheidsincidenten kon herinneren, bleef u erg vaag (CGVS p. 9), wat beide aanwijzingen zijn dat u ten minste de laatste jaren niet langer in uw dorp verbleef. Op basis van uw facebook account kan het CGVS zelfs vermoeden dat u al langer in de stad Jalalabad verbleef.

Op basis van het voorgaande dient het CGVS te besluiten dat u geen duidelijk zicht gaf of wenste te geven over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de

mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van *"het materiële motiveringsbeginseel"*, van het zorgvuldigheidsbeginseel, van het redelijkheidsbeginseel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan en het slachtoffer zal worden van een afrekening door de taliban omdat zijn vader als politiechef werkt in een departement dat strijd voert tegen drugs. Hij stelt ook dat hij vreest dat hij tegen de bedreigingen van de taliban niet zal kunnen rekenen op afdoende bescherming van de Afgaanse autoriteiten.

Vervolgens stelt verzoeker dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Hij meent dat uit zijn verklaringen is gebleken dat de taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken, waardoor hij steeds in onveiligheid zal leven in Afghanistan. Hij voelt zich aan zijn lot overgelaten in Afghanistan. Hij voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden *"met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker"*. Volgens hem kan hij onmogelijk op een normale manier leven in Afghanistan. De reden dat hij niet altijd eensluidend was betreffende zijn leeftijd, heeft te maken met het feit dat het begrip "leeftijd" voor hem, net als voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij bij zijn aankomst in België ervan overtuigd was zeventien jaar oud te zijn en dat hij na het medisch onderzoek zijn leeftijd op zijn Facebookpagina spontaan aanpaste naar 20 jaar. Tevens voert hij aan dat het in Afghanistan niet gebruikelijk is dat de familienaam wordt genoteerd, zelfs niet in de taskara's.

Voorts stelt verzoeker dat tijdens zijn gehoor op het CGVS is gebleken dat hij op diverse kennisvragen over zijn dorp, zijn leefomstandigheden, zijn district *et cetera* wel degelijk een correct antwoord wist te geven, die evenwel worden doodgezwegen. Hij meent dat verweerder uiterst selectief tewerk gaat en enkel in het nadeel van verzoeker. Hij meent tevens dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn lage scholingsgraad en zijn relatief jonge leeftijd. Hij stelt dat hij minstens het voordeel van de twijfel had dienen te krijgen. Hij meent dat verweerder zijn verklaringen verkeerd heeft geïnterpreteerd en evenmin rekening hield met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan tijdens het gehoor op het CGVS. Volgens verzoeker heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens werden zijn verklaringen verkeerd geïnterpreteerd. Hij meent dat de combinatie van al deze factoren samen wel degelijk een redelijke uitleg kan bieden voor het feit dat zijn antwoorden op kennisvragen op sommige onderdelen gebrekkig voorkomen. Hij meent nogmaals dat hem minstens het voordeel van de twijfel had moet worden verleend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij meerdere documenten heeft voorgelegd aangaande zijn vader en diens werk als politiechef. Hij meent dat de door hem voorgelegde documenten en de toelichting die hij hieromtrent heeft gegeven, overtuigend waren en geen twijfel laten bestaan. Volgens hem heeft verweerder geen of minstens onvoldoende onderzoek verricht naar de voorgelegde documenten. Hij stelt dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle te zijner beschikking staande middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande het asielrelaas. Hij acht *"De voorgelegde nieuwe"* minstens een begin van bewijs. Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting over de bewijslast en het voordeel van de twijfel en stelt dat verweerder onzorgvuldig tewerk ging en geen of minstens te weinig rekening hield met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Verzoeker wijst er verder op dat hij bijkomende documenten zal voorleggen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt: *“De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend. Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS, in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.”* Verder wijst verzoeker erop dat voor hem persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, *“met alle verhoogde veiligheidsrisico’s van dien voor hemzelf”*. Hij stelt dat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos is en dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering, hetzij afrekening.

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 12 februari 2017 brengt verzoeker samen met een eerste aanvullende nota de volgende stukken bij: een CD-rom met tien foto's en acht filmpjes, een USB-stick met dezelfde tien foto's en acht filmpjes, een Nederlandse vertaling van de acht filmpjes een foto van een door zijn vader handgeschreven brief en een vertaling van deze brief (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een tweede aanvullende nota de volgende stukken neer: een klacht van zijn vader naar aanleiding van de ontvoering van verzoekers jongere broer met vertaling, een schriftelijke verklaring van de Raad van Gemeenschappen van Nangarhar met vertaling, een vertaling van een video die volgens de bijgevoegde inventaris zijn vader afbeeldt maar die zelf niet werd toegevoegd, het origineel van de bij zijn eerste aanvullende nota gevoegde handgeschreven brief van zijn vader en de briefomslag waarmee deze documenten hem werden opgestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd wegens de werkzaamheden van zijn vader bij de politie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het authentiek karakter van zijn taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), (ii) hij niet aannemelijk maakt dat D.G. zijn vader is, noch wat diens profiel is, (iii) een aantal van zijn verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgelegde documenten, en (iv) geen geloof wordt gehecht aan zijn beweerde verblijf in het dorp Shaga tot aan zijn vertrek naar België.

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de kern van verzoekers asielrelaas, met name verzoekers beweerde familieband met D. G. alsook de voorgehouden functies van laatstgenoemde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker uiterst vage verklaringen aflegde over D. G. en zijn functies. Zo wist verzoeker niet hoe voornoemde aan zijn job was geraakt (gehoorverslag, 19), wist verzoeker niet welke rang hij had maar enkel dat hij aan het hoofd stond van de strijd tegen drugs (gehoorverslag, 19, 20), terwijl deze rang nochtans op verschillende van de door verzoeker neergelegde documenten stond aangegeven, kon verzoeker geen enkele naam van zijn collega's of zijn oversten noemen noch hoeveel mensen zijn vader onder zich had (gehoorverslag, 20), evenmin kon hij verduidelijken waarom zijn vader een training

over het beheer van loonbriefjes had gevolgd. De bestreden beslissing stelde bovendien vast als volgt: *“U legt bovendien ook een aantal verklaringen af die niet in overeenstemming zijn met de documenten die u voorlegde: u stelde dat uw vader de politiekaart die u voorlegde nog terug zou willen omdat hij die nodig heeft (CGVS p. 18), terwijl deze kaart als sinds 10/04/1390 (juli 2011) vervallen is (vertaling van document 1). U gaf aan dat hij drie a vier jaar geleden overgeplaatst werd van Kuz Kunar naar Goshta, terwijl dit volgens document 4 reeds gebeurde rond 5/08/1388 (oktober 2009), dus ongeveer zeven jaar geleden (vertaling document 4). Ditzelfde document stelt trouwens dat de overplaatsing van Kuz Kunar naar Goshta samenhangt met een promotie van sergeant naar luitenant, terwijl document 8 (gedateerd 16 november 2005) en documenten 13 (gedateerd 30 december 2007) hem reeds aanmerken als luitenant; de documenten die u voorlegt spreken elkaar dus tegen.”* Ook uit de vele foto's en filmpjes en de handgeschreven brief van D.G. die verzoeker voorlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4) kan niet worden afgeleid dat D.G. werkelijk verzoekers vader zou zijn. Hooguit kan hieruit blijken dat verzoeker of zijn familie de persoon die D.G. zou zijn, kent. Bovendien kan worden vastgesteld dat de voorgelegde foto's en filmpjes en de handgeschreven brief van D.G. een gesolliciteerd karakter hebben. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat D.G. zijn vader is en bijgevolg evenmin aan zijn bewering dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van de werkzaamheden van D.G. bij de Afghaanse politie. Terecht concludeerde de commissaris-generaal dienvolgens dat verzoeker noch zijn familieband met D. G., noch diens functies aannemelijk heeft kunnen maken.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin hij aanhaalt dat zijn jongere broer werd ontvoerd op 19 mei 2017. Ter staving hiervan legt hij twee originele documenten voor: een klacht die zijn vader indiende bij de gouverneur en een verklaring van de Raad van Gemeenschappen van Nangarhar (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Uit vaste rechtspraak blijkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Alleen al om deze redenen kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die bovendien een gesolliciteerd karakter vertonen.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoeker ook eerder reeds de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door bedrieglijke verklaringen af te leggen over zijn leeftijd; verzoeker hield immers voor nog minderjarig te zijn. Dat hij bij zijn aankomst in België ervan overtuigd was 17 jaar oud te zijn en dat het begrip “leeftijd” voor hem net als voor de meeste Afghanen niet belangrijk is, zijn blote *post factum*-verklaringen. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de door verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven geboortedatum van 14 november 1999 niet in overeenstemming is met het resultaat van het medisch onderzoek waaruit blijkt dat verzoeker op 22 januari 2016 een leeftijd had van 20.3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Tevens wordt terecht vastgesteld dat verzoeker op zijn Facebookprofiel aangaf geboren te zijn in 1996, terwijl uit de door hem voorgelegde taskara blijkt dat hij in 1389 (maart 2010-maart 2011) twaalf jaar oud was (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Deze vaststelling doet afbreuk aan de bewijswaarde van de voorgelegde taskara.

In zoverre toch nog enig geloof kan worden gehecht aan de familieband tussen verzoeker en D.G., *quod non*, dan nog kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen. Immers, verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS dat zijn vader reeds verschillende jaren werd bedreigd door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Omwille van deze bedreigingen zou verzoeker door zijn vader zijn opgedragen om binnenshuis te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 8). Er dient evenwel vastgesteld dat verzoekers vader in zijn handgeschreven brief (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 8) stelt dat verzoeker niet altijd thuis gehouden kon worden en soms uit het huis ging. Bovendien kon verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS geen enkel doorleefd antwoord geven op de vragen over wat hij deed in de periode dat hij binnenshuis moest blijven; hij komt immers niet verder dan te stellen dat hij de hele dag door naar de radio luisterde (gehoorverslag CGVS, p. 8). Buiten het binnenshuis houden van verzoeker, waaraan gezien het voorgaande geen geloof kan worden gehecht, nam zijn vader geen verdere beschermingsmaatregelen en bleef hij zelf gewoon verder werken (gehoorverslag CGVS, p. 23). Indien verzoekers vader werkelijk politieagent zou zijn en reeds verschillende jaren wordt bedreigd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle te zijner beschikking staande middelen inzet om zijn zo(o)n(en) te beschermen indien hij werkelijk vreest dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van de aan hem gerichte bedreigingen.

Verzoeker verklaart dat zijn vader een dreigbrief zou hebben ontvangen van de taliban, die een laatste waarschuwing zou zijn. Deze brief was volgens verzoekers verklaringen de aanzet in hoofde van zijn

vader om hem naar het buitenland te sturen. Verzoeker kan evenwel niet verduidelijken waar deze dreigbrief zou zijn afgeleverd (gehoorverslag CGVS, p. 23). Verzoeker vraagt in België internationale bescherming omwille van bedreigingen vanwege de taliban die vóór verzoekers vertrek resulteerden in een dreigbrief, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot de elementen die hem ertoe aanzetten zijn land van herkomst te verlaten. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekers familie sinds zijn vertrek geen problemen meer heeft gekend en dat zijn vader nog steeds werkzaam zou zijn bij de Afghaanse politie (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 24).

De stukken die verzoeker voorlegde op het CGVS (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn evenmin van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Ook de authenticiteit van de op het CGVS voorgelegde stukken wordt niet aangetoond, gelet op de in het administratief dossier aanwezige informatie met betrekking tot corruptie en valse documenten in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie'). Documenten hebben daarenboven, enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Uit de ter terechtzitting neergelegde envelop (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt enkel dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat geen rekening werd gehouden met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan tijdens het gehoor op het CGVS, komt hij niet verder dan een blote bewering. Verzoeker laat immers na *in concreto* aan te duiden waar, wanneer of op welke wijze er volgens hem tijdens het gehoor op het CGVS sprake zou zijn geweest van misverstanden. Waar hij stelt dat de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen of dat minstens zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd, komt hij opnieuw niet verder dan een blote bewering aangezien hij nogmaals nalaat *in concreto* uiteen te zetten welke van zijn verklaringen verkeerd zouden zijn geanalyseerd of geïnterpreteerd en wat volgens hem dan wel de correcte analyse of interpretatie zou zijn. Ook waar hij aanvoert dat geen of te weinig rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden en "feitelijkheid" ter plaatse, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten waar, wanneer of op welke wijze volgens hem geen of te weinig rekening zou zijn gehouden met welke omstandigheden. Het verzoekschrift is grotendeels een aaneenschakeling van blote beweringen en is dan ook evenmin van aard afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de

onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (zie map 'Landeninformatie'). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie') kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingssalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie bij die het tegendeel zou kunnen aantonen

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, verzoeker is een gezonde jongeman die Pashtou spreekt, één van de officiële talen in Afghanistan. Verder blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie afkomstig van verzoekers Facebookprofiel (zie map 'Landeninformatie') dat verzoeker over een netwerk beschikt in Jalalabad. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt: *"Er werd u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd om te bevestigen of een bepaalde facebookaccount de uwe was, wat u ook deed (CGVS p. 24). Op deze account geeft u aan dat u afkomstig bent van en woonachtig te Jalalabad (zie stukken toegevoegd aan het dossier), [...]. Ook negen van uw vrienden aldaar geven aan van Jalalabad te zijn, waaronder uw ooms U. en Z. (CGVS p. 12, 13), waarbij voor uw oom U. ook te lezen staat dat hij woont in Kabul. Beiden liepen ook school in Jalalabad, en gingen naar de universiteit in Kabul en Jalalabad respectievelijk (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat aangeeft dat hun leven zich waarschijnlijk steeds heeft afgespeeld in de steden Jalalabad en Kabul. Dit is in tegenspraak met uw verklaringen voor het CGVS, waar u stelde dat uw ooms in het district Shewa (een andere naam voor Kuz Kunar) en respectievelijk Shaga wonen (CGVS p. 12, 13), dat u geen vrienden had buiten uw dorp (CGVS p. 13), en dat u zelf steeds in Shaga hebt gewoond (CGVS p. 6)."*

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Zoals eerder werd aangetoond, kan er echter geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweringen inzake de problemen die hij met de taliban gekend zou hebben, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen zijn land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER